

Sygn. akt I ACa 1119/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Mieczysław Brzdąk (spr.)
Sędziowie :	SA Lucyna Morys - Magiera SO del. Aleksandra Korusiewicz
Protokolant :	Agnieszka Szymocha

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2020 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) w W.

przeciwko M. P.

o ochronę praw autorskich

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 16 października 2019 r., sygn. akt I C 1774/18

1) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1) w ten sposób, że zobowiązuje pozwaną do udzielenia stronie powodowej pisemnej informacji i udostępnienia dokumentacji oraz doręczenia tych dokumentów do Stowarzyszenia (...) w W., Dyrekcji Okręgowej w K., dotyczącej koncertów z: 3 kwietnia 2014 r.- koncert (...), 26 września 2014 r.- koncert (...), 30 października 2014 r.- koncert (...), 18 kwietnia 2015 r.- koncert (...), 25 października 2015 r.- koncert (...), 25 października 2015 r. - koncert (...), 17 stycznia 2016 r. - koncert (...), 17 stycznia 2016 r.- koncert (...), 19 kwietnia 2016 r.- koncert (...), 23 maja 2016 r. - koncert (...), 25 maja 2016 r.- koncert (...), 11 września 2016 r.- koncert (...), 18 listopada 2016 r.- koncert (...), 10 grudnia 2016 r.- koncert (...), 21 stycznia 2017 r.- koncert (...), 17 marca 2017 r.- koncert (...), 31 maja 2017 r.- koncert (...), 3 października 2017 r.- koncert (...) oraz 22 lutego 2018 r.- koncert (...) poprzez: podanie danych dotyczących frekwencji na każdej z imprez, a także cen wstępu, przedłożenie dokumentacji związanej z organizacją wyżej wymienionych imprez, które mają wpływ na ustalenie skali eksploatacji utworów oraz określenie wynagrodzenia autorskiego, sporządzanej w celach podatkowych, a także podanie udokumentowanych kwot wpływów brutto z opłat za wstęp lub uczestnictwo w każdej z imprez,

w szczególności z biletów wstępu, karnetów, płatnych zaproszeń, opłat ryczałtowych, a zarazem wartości biletów przekazanych przedsiębiorcom, instytucjom, osobom fizycznym w ramach sponsoringu, dotacji, subwencji, umów barterowych, przedłożenie kserokopii umów zawartych przez pozwaną z każdym z artystów lub zespołów muzycznych, obejmujących wynagrodzenie należne każdemu z nich, a także kserokopii faktur lub rachunków wystawionych przez te podmioty pozwanej, przedłożenie wykazu utworów wykorzystywanych podczas wymienionych imprez, wykorzystanych przez poszczególnych artystów lub zespoły, zawierającego informacje obejmujące tytuł utworu, nazwisko i imię kompozytora, autora tekstu i opracowania, a przy utworach składanych - z wyszczególnieniem utworów wchodzących w ich skład;

2) oddała apelację w pozostałym zakresie;

3) zasądza od pozwanej na rzecz powoda 540 (pięćset czterdzieści) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Lucyna Morys - Magiera	SSA Mieczysław Brzdań	SSO del. Aleksandra Korusiewicz
----------------------------	-----------------------	---------------------------------

Sygn. akt I ACa 1119/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej:

1) zobowiązał pozwaną do udzielenia stronie powodowej pisemnej informacji i udostępnienia dokumentacji oraz doręczenia tych dokumentów do Stowarzyszenia (...) w W., Dyrekcji Okręgowej w K., przy ul. (...), dotyczącej koncertów z: 12 października 2013 r.- koncert (...), 3 kwietnia 2014 r.- koncert (...), 26 września 2014 r.- koncert (...), 30 października 2014 r.- koncert (...), 14 kwietnia 2015 r.- koncert (...), 15 kwietnia 2015 r.- koncert (...), 18 kwietnia 2015 r.- koncert (...), 25 października 2015 r.- koncert (...), 25 października 2015 r.- koncert (...), 17 stycznia 2016 r.- koncert (...), 17 stycznia 2016 r.- koncert (...), 19 kwietnia 2016 r.- koncert (...), 23 maja 2016 r.- koncert (...), 25 maja 2016 r.- koncert (...), 11 września 2016 r.- koncert (...), 18 listopada 2016 r.- koncert (...), 10 grudnia 2016 r.- koncert (...), 21 stycznia 2017 r.- koncert (...), 17 marca 2017 r.- koncert (...), 31 maja 2017 r.- koncert (...), 3 października 2017 r.- koncert (...) oraz 22 lutego 2018 r.- koncert (...) poprzez: podanie danych dotyczących frekwencji na każdej z imprez, a także cen wstępu, przedłożenie dokumentacji związanej z organizacją w/w imprez, które mają wpływ na ustalenie skali eksploatacji utworów oraz określenie wynagrodzenia autorskiego, sporządzanej w celach podatkowych, a także podanie udokumentowanych kwot wpływów brutto z opłat za wstęp lub uczestnictwo w każdej z imprez, w szczególności z biletów wstępu, karnetów, płatnych zaproszeń, opłat ryczałtowych, a zarazem wartości biletów przekazanych przedsiębiorcom, instytucjom, osobom fizycznym w ramach sponsoringu, dotacji, subwencji, umów barterowych, przedłożenie kserokopii umów zawartych przez pozwaną z każdym z artystów lub zespołów muzycznych, obejmujących wynagrodzenie należne każdemu z nich, a także kserokopii faktur lub rachunków wystawionych przez te podmioty pozwanej, przedłożenie wykazu utworów wykorzystywanych podczas wymienionych imprez, wykorzystanych przez poszczególnych artystów lub zespoły, zawierającego informacje obejmujące tytuł utworu, nazwisko i imię kompozytora, autora tekstu i opracowania, a przy utworach składanych - z wyszczególnieniem utworów wchodzących w ich skład;

2) oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

3) zasądził od pozwanej na rzecz powoda 837 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

4) ustalił opłatę ostateczną na 300 zł;

5) nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Bielsku- Białej kwotę 200 zł tytułem nieuiszczonej opłaty.

Swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach.

Ostateczną decyzją z 23.10.1998 r. (nr (...)) Minister Kultury i Sztuki udzielił zezwolenia Stowarzyszeniu (...) w W. na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów: słownych, muzycznych, słowno- muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych, słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, na polach eksploatacji w postaci utrwalania, zwielokrotniania, wprowadzania do obrotu, wprowadzania do pamięci komputera, publicznego wykonania, publicznego odtwarzania, wyświetlania, wystawiania, najmu i dzierżawy, nadawania za pomocą wizji lub fonii przewodowej albo bezprzewodowej przez stację naziemną, nadawania za pośrednictwem satelity, jak też równoczesnego i integralnego nadania utworu nadawanego przez inną organizację radiową lub telewizyjną.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego decyzją z 5.05.2000 r. (nr (...), po uchyleniu orzeczenia Komisji Prawa Autorskiego z 4.10.1999 r. w sprawie odmowy zatwierdzenia tabel stawek wynagrodzeń autorskich Stowarzyszenia (...) (w zakresie pkt I,II,III,IV i VII), zatwierdził tabele w tym zakresie stanowiące załącznik do decyzji.

Pozwana prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...) M. P. w B. – ul. (...), zakwalifikowaną do kategorii (...) Restauracje i inne stałe placówki gastronomiczne. W ramach prowadzonej pod tym adresem działalności prowadziła też klub muzyczny (...).

Stosownie do złożonych do akt dokumentów, podejmowane były działania zmierzające do zorganizowania we wskazanym wyżej klubie koncertów w następujących datach: 12.10.2013 r.- koncert (...), 3.04.2014 r.- koncert (...), 20.07.2014 r.- koncert (...), 26.09.2014 r.- koncert (...), 30.10.2014 r.- koncert (...), 14.04.2015 r.- koncert (...), 15.04.2015 r.- koncert (...), 18.04.2015 r.- koncert (...), 25.10.2015 r.- koncert (...), 25.10.2015 r.- koncert (...), 17.01.2016 r.- koncert (...), 17.01.2016 r.- koncert (...), 19.04.2016 r.- koncert (...), 23.05.2016 r.- koncert (...), 25.05.2016 r.- koncert (...), 11.09.2016 r.- koncert (...), 18.11.2016 r.- koncert (...), 10.12.2016 r.- koncert (...), 21.01.2017 r.- koncert (...), 17.03.2017 r.- koncert (...), 31.05.2017 r.- koncert (...), 3.10.2017 r.- koncert (...) oraz 22.02.2018 r.- koncert (...).

Bilety w przedsprzedaży sprzedawane były m.in. w klubie (...), jak też poprzez stronę internetową tego klubu.

(dowód: wydruki k. 38- 94, 157- 208)

Pomimo przedprocesowego wezwania pozwana nie przekazała żądanych informacji oraz dokumentów.

Oceniając zasadność żądania powoda wskazał Sąd Okręgowy, że zgodnie z art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu, w zakresie swojej działalności organizacja zbiorowego zarządzania może się domagać udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat.. Uzyskane w procesie informacje stanowią podstawę do ustalenia wysokości świadczenia przysługującego organizacji zbiorowego zarządzania bez względu na to, czy organizacja ta zamierza dochodzić opłat na drodze sądowej. Uzyskane w tym postępowaniu dane mogą jedynie służyć do kontroli danych, które zostały wcześniej dobrowolnie przekazane lub do dokonania podziału świadczeń pomiędzy uprawnionymi twórcami i wydawcami (por. wyrok SA w Warszawie z 14.10.2009 r., I ACa 537/09, LEX nr 1120147). Skoro brak również ograniczenia, kręgu osób lub podmiotów, przeciwko którym roszczenie takie może być kierowane, oznacza to, że legitymację bierną ma każdy, kto może udzielić niezbędnej informacji, lub jest w posiadaniu niezbędnego dokumentu.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie zgłoszony przez pozwaną zarzut, że powód nie wskazał konkretnych utworów objętych ochroną, a zarazem nie przedłożył umów, potwierdzających powierzenie ich ochrony właśnie jemu. Strona powodowa złożyła dokumenty obejmujące informacje z Katalogu Utworów Muzycznych, listy utworów i zgłoszone reklamacje związane z objętymi pozwem koncertami, które nie były w istocie kwestionowane

przez stronę przeciwną. Niezależnie od tego, zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o zbiorowym zarządzaniu, domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi w zakresie udzielonego jej zezwolenia oraz posiada legitymację procesową w tym przedmiocie. Brzmienie powołanego przepisu jest analogiczne do uchylonego art. 105 ust. 2 zd. 1 ustawy o prawie autorskim. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy o zbiorowym zarządzaniu, art. 5 ust. 1 „ma na celu utrzymanie obowiązującego obecnie na gruncie art. 105 ust. 1 pr. aut. domniemania, zgodnie z którym organizacja jest uprawniona do zbiorowego zarządzania w zakresie udzielonego jej zezwolenia oraz posiada legitymację procesową w tym przedmiocie”. Jego istotą jest zwolnienie organizacji zbiorowego zarządzania od obowiązku wykazywania upoważnienia do reprezentacji w procesie o ochronę praw autorskich i pokrewnych na polach eksploatacji, które objęte są zezwoleniem. Na gruncie art. 105 ust. 2 na domniemanie to nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania. Kwestionujący legitymację danej organizacji w odniesieniu do konkretnych praw musi ponadto wykazać, że inna organizacja działająca w tym samym zakresie powołuje się wobec niego na swój tytuł do tych samych praw. Roszczenie informacyjne przysługuje zatem organizacji zbiorowego zarządzania w zakresie objętym zezwoleniem administracyjnym, w ramach którego wykonuje zbiorowy zarząd, a wyznacznikiem o decydującym znaczeniu dla przysługiwania roszczenia z art. 105 ust. 2 u.p.a.p.p. jest treść zezwolenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do określonych kategorii utworów wykorzystywanych na wymienionych w decyzji polach eksploatacji. To ograniczenie możliwości korzystania z domniemania było dotychczas konieczne z uwagi na możliwość działania więcej niż jednej organizacji reprezentującej tą samą kategorię uprawnionych na tych samych polach eksploatacji. Powoływanie się na domniemanie było problematyczne w sytuacji dochodzenia roszczeń na rzecz uprawnionych, którzy nie powierzyli swoich praw żadnej organizacji. Powód wywodził roszczenia nie z indywidualnego umocowania twórcy, ale wyłącznie z uprawnienia do zbiorowego zarządzania. Konsekwencją zaś wprowadzenia opisanego domniemania jest w istocie zwolnienie organizacji zbiorowego zarządzania z wykazywania swojej legitymacji umownej do zarządzania utworami lub artystycznymi wykonaniami.

Skoro więc powód dysponował zezwoleniem ministra m.in. na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów, w tym słownych, muzycznych i słowno- muzycznych na polach eksploatacji w postaci publicznego wykonania, czy odtwarzania, dysponował zarazem legitymacją procesową, korzystając zarazem z ustawowego domniemania na wskazanych, objętych okolicznościami wskazanymi w pozwie, polach eksploatacji.

Oceniając zasadność zarzutu pozwanej, że nie była organizatorem koncertów wskazanych w pozwie, z których część się nie odbyła wskazał Sąd I instancji, że skoro pozwana w ramach działalności gospodarczej prowadziła lokal, w którym organizowane były koncerty, dysponowała bezsprzecznie istotnymi danymi, pozwalającymi na określenie w szczególności podmiotu organizującego koncert, jak też rozliczeń i zasad, na jakich zorganizowano koncert.

Zdaniem Sadu Okręgowego aczkolwiek art. 48 nie wprowadza ograniczenia kręgu legitymowanych biernie osób, to uwzględnienie roszczenia w konkretnej sprawie możliwe jest jedynie wówczas, gdy zgromadzone dowody potwierdzą dysponowanie przez pozwaną stosownymi informacjami czy dokumentami. Gdy tak się stanie organizacja zbiorowego zarządzania ma prawo domagać się udostępnienia danych i przekazania dokumentów celem ich weryfikacji, a także jako podstawy dla skonstruowania stosownych roszczeń. Jeżeli zobowiązany twierdzi na przykład (po wykazaniu wcześniejszej przesłanki), że organizacją koncertu zajmował się inny podmiot, powinien na tę okoliczność przedstawić stosowne dowody. Przy przeciwnym założeniu ochrona w tym zakresie byłaby iluzoryczna, gdyż do weryfikacji twierdzeń strony przeciwnej niezbędne jest wpięrow udostępnienie przez nią dostępnych danych. Jak wskazano, pozwana, w której klubie organizowane były koncerty, dysponowała danymi (w tym w postaci elektronicznej) niezbędnymi dla określenia podmiotów organizujących koncerty, jak też zasad ich przeprowadzenia, na co wskazywały też zeznania świadka P. P. (1). Gdyby podzielić stanowisko pozwanej, ograniczające się w istocie (pomijając zeznania tego świadka) do twierdzeń o organizowaniu koncertów przez inne osoby, czy też braku możliwości sfinalizowania kilku koncertów, ochrona praw autorskich miałaby zasadniczo charakter pozorny.

Za „bezp przedmiotowe” uznał Sad Okręgowy zarzuty pozwanej, odnośnie ochrony praw zespołu (...), który choć objęty ochroną powoda, nie otrzymał żadnego wynagrodzenia. Twierdzenia te odnosiły się bowiem do wzajemnych

relacji tego podmiotu i powoda. To celem zaś ustalenia podstaw dla wystąpienia z ewentualnymi roszczeniami o zapłatę wynagrodzenia powód domagał się udostępnienia danych i dokumentów. Również wskazana przez pozwaną konieczność uprzedniego wskazania, „za co i jakich wynagrodzeń się domaga” podważałaby sens wytoczenia powództwa informacyjnego. Dla zgłoszenia więc takiego roszczenia nie jest wymagane zgłoszenie roszczeń o zapłatę wynagrodzeń i opłat ani wytoczenie postępowania sądowego o zapłatę tych wynagrodzeń czy opłat.

Jako nieuzasadniony uznał Sąd Okręgowy zarzut pozwanej, że powództwo było nieuzasadnione wobec braku realizacji przesłanek z art. 2 ustawy o zbiorowym zarządzaniu. Stosownie do powołanego przepisu ustawę stosuje się do organizacji zbiorowego zarządzania, podmiotów które wykonują czynności z zakresu zbiorowego zarządzania oraz do niezależnych podmiotów zarządzających. Według tego Sądu oczywiste jest, że regulacje ustawowe nie ograniczają się jedynie do organizacji tych podmiotów, czy też relacji pomiędzy wymienionymi podmiotami, ale obejmują też działalność tych podmiotów, w zakresie określonym ustawowo, wobec innych podmiotów.

Wskazał Sąd I instancji, że zakres żądanej informacji oraz dokumentacji powinien być uzasadniony koniecznością ustalenia wysokości należnych twórcom opłat i wynagrodzeń. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy o prawie autorskim, uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa: 1) zaniechania naruszenia; 2) usunięcia skutków naruszenia; 3) naprawienia wyrządzonej szkody: a) na zasadach ogólnych albo b) poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu; 4) wydania uzyskanych korzyści. Stosownie zaś do art. 44 ust. 2 ustawy o zbiorowym zarządzaniu, wynagrodzenie dochodzone przez organizację zbiorowego zarządzania uwzględnia wysokość wpływów osiąganych z korzystania z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych oraz charakter i zakres tego korzystania. W przypadku dochodzenia odszkodowania przez organizację zbiorowego zarządzania należy się odwołać do posiadanych przez nie zatwierdzonych tabel wynagrodzeń, a w razie ich braku pomocniczo można sięgnąć m.in. do 44 ust. 2 u.z.z.p.a.. W niniejszej sprawie powód domagał się przede wszystkim podania frekwencji, cen wstępu, przedłożenia dokumentacji związanej z organizacją w/w imprez, w tym podatkowej, podania udokumentowanych kwot wpływów brutto z opłat za wstęp lub uczestnictwo, przedłożenia kserokopii umów zawartych z artystami i faktur wystawionych przez artystów, jak też wykazu wykorzystanych utworów. Uwzględniając złożone do akt dokumenty, podstawę obliczenia wynagrodzeń stanowią wpływy z opłat i biletów przekazanych innym podmiotom, ewentualnie wynagrodzenia artystów, czy też, w braku odmiennych danych, stawki stosowane w przypadku najbardziej zbliżonych charakterem imprez, uwzględniając m.in. charakter obiektu. „Co do zasady więc” zakres żądanych informacji oraz dokumentów znajdował swoje uzasadnienie jako podstawa dla ustalenia należnych wynagrodzeń. Powód nie wykazał jednak zasadności żądania w zakresie przedstawienia przez pozwaną „cen za świadczenie przez uczestnika usług związanych (choćby pośrednio) z organizacją imprez”. Wskazanie jednostkowych cen za świadczenie wskazanych usług w żaden sposób nie pozwoli na wykazanie ewentualnych korzyści związanych z koncertami, pomijając niezwykle pojemną, a zarazem nazbyt szeroką formułę żądania w tym zakresie. Załączone dokumenty nie potwierdzały zarazem, by 19.07.2014 r. odbył się koncert zespołu (...) (wydruki załączone do akt potwierdzały jedynie fakt zorganizowania koncertu w nieobjęty pozwem dzień 20.07.2014 r., godz. 19.00-niedziela).

Jako podstawę orzeczenia o kosztach powołał Sąd art. 100 k.p.c., ponieważ żądnie objęte pozwem zostało uwzględnione niemalże w całości.

Wymieniony wyrok pozwana zaskarżyła w całości, zarzucając:

- 1) pominięcie w wydanym wyroku wynikającego z niżej wskazanych przepisów braku legitymacji biernej pozwanej;
- 2) naruszenie art.2 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi w zw. z art. 109-114 tej ustawy przez dokonanie jego błędnej wykładni i przyjęcie, że wystąpiły przesłanki do jego zastosowania, mimo że pozwana M. P. nie należy do kręgu podmiotów wskazanych w tym przepisie, gdyż nie jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi (art.2 ust. I pkt 1), nie jest podmiotem który wykonuje czynności

z zakresu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi na podstawie tytułu prawnego udzielonego im przez organizację zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi (art.2 ust. 1 pkt 2), nie jest też „niezależnym podmiotem zarządzającym”, czyli osobą prawną lub jednostką, która wykonuje czynności z zakresu zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi na podstawie tytułu prawnego udzielonego im przez uprawnionych;

3) naruszenie art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu przez jego błędne zastosowanie pomimo braku wykazania, aby pozwana znajdowała się w kręgu adresatów ustawy;

4) błędne zastosowanie uchylonego przepisu art. 105 ust.2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i jego dotychczasową wykładnię;

5) naruszenie art. 17 dyrektywy 2014/26/UE (dyrektywa CRM) w zw. z art.2 i 3 tej dyrektywy;

6) naruszenie art. 325 kpc przez rozstrzygnięcie o niewykonalnym żądaniu powoda;

7) błędną subsumpcję ustalonego (nieprawidłowo) stanu faktycznego do przesłanek wynikających z treści art.48 i 49 ustawy o zbiorowym zarządzaniu;

8) naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 233 kpc, polegające na niewłaściwej i dowolnej ocenie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, czego konsekwencją były nieprawidłowe ustalenia faktyczne, które miały zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, poprzez nie danie wiary zeznaniom świadka P. P. (1);

9) naruszenie art.48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu przez zobowiązanie pozwanej, mimo znacznego upływu czasu, do przekazania informacji również takich, które nie są niezbędne do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat, a których pozwana już nie posiada;

10) naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności treści art. 328 § 2 kpc w zw. z art. 233 § 1 kpc poprzez nieprzytoczenie merytorycznych i rzeczowych argumentów mających w sposób przekonujący potwierdzać trafność i zasadność poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych, oceny wiarygodności i mocy dowodowej wszystkich dowodów oraz dokonanego rozstrzygnięcia, a także braku dostatecznego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa;

11) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że pozwana była organizatorem koncertów, albo posiadała niezbędne informacje lub jest w posiadaniu niezbędnych dokumentów do określenia wysokości należnych twórcom wynagrodzeń i opłat;

12) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że wszystkie wskazane przez powoda koncerty odbyły się we wskazanych terminach;

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od „pozwanego na rzecz powoda” (powinno być: powoda na rzecz pozwanej) kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, ewentualnie:

w przypadku uznania przez Sąd odwoławczy zasadności przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Powód w odpowiedzi na apelację wniosł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zarzut braku legitymacji biernej pozwanej jest nieuzasadniony. W sytuacji gdy nie było sporne, że w prowadzonym przez pozwaną klubie (...) organizowano koncerty, powód na podstawie art. 48 ustawy z 15 czerwca

2018 roku o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi (Dz. U. Dz.U.2018r, poz.1293) (dalej jako: ustawa o zarządzaniu) może skutecznie domagać się od pozwanej udzielenia żądanych informacji bowiem wymieniony przepis – jak trafnie przyjął Sąd I instancji – stwarza bardzo szeroką podstawę do dochodzenia takiego żądania. Pozwana jest legitymowana na podstawie tego przepisu, który powiela unormowanie zawarte uprzednio w art. 105 ust. 2 Prawa autorskiego. Z uwagi na dokładnie taką samą treść art. 48 ustawy z 15 czerwca 2018r. uprawnionym jest korzystanie przy interpretacji tego artykułu z dorobku doktryny i orzecznictwa wypracowanego na podstawie art. 105 ust. 2 Prawa autorskiego. Tak też uczynił Sąd I instancji co nie oznacza, że Sąd ten zastosował wymieniony przepis. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraźnie powołał się na art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi a nie art. 105 ust. 2 Prawa autorskiego.

Zarzut naruszenia art. 48 ustawy o zarządzaniu jak i art. 105 ust. 2 Prawa autorskiego okazał się nieuzasadniony za wyjątkiem zobowiązania pozwanej do podania informacji o koncercie w dniu 12 października 2013 roku zespołu (...). Słusznie zarzuca bowiem pozwana, że nie ma obowiązku przechowywać dokumentacji dotyczącej prowadzonej przez nią działalności gospodarczej ponad 5-letni okres, a taki upłynął do czasu wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie.

Nie może też pozwana być obowiązana do podania danych informacyjnych o koncertach, które się nie odbyły, o których zeznał świadek P. P. (14 kwietnia 2015r. (...) oraz 15 kwietnia 2015r. koncert (...)).

Odnosnie pozostałych koncertów, które odbyły się w prowadzonym przez nią klubie, pozwana ma obowiązek podania powodowi posiadanych przez nią informacji, które powinna posiadać jako osoba zaangażowana, nawet pośrednio, w organizowanie tych koncertów, skoro w tym celu udostępniała organizatorom swój lokal. W takiej sytuacji powinna również liczyć się z obowiązkami wynikającymi z obowiązującego wówczas art. 105 ust. 2 Prawa autorskiego, a obecnie art. 48 ustawy o zarządzaniu prawami autorskimi.

Trafnie wywodzi skarżąca w apelacji, że do pozwanej nie mają zastosowania art. 2 a także art. 109-114 ustawy zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi bowiem istotnie wymienione przepisy jej nie dotyczą. Bez wątplenia ozwana nie należy do grona podmiotów wymienionych w art. 2 ustawy o zbiorowym zarządzaniu bowiem z pewnością nie jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Trafnie zatem Sąd I instancji przepisów tych nie zastosował w konsekwencji nie można przyjąć by je naruszył.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd I instancji nie naruszył też art. 17 w zw. z art. 2 i 3 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z 26 lutego 2014r. ((...)) bowiem przepisy te nie mają zastosowania w sprawie. Zgodnie z art. 1 wymienionej dyrektywy ustanawia ona m.in. wymogi niezbędne do zapewnienia prawidłowego funkcjonowania zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi przez organizacje zbiorowego zarządzania. W artykule 2 Dyrektywy określono zakres stosowania, a w art. 3 definicje pojęć używanych w jej przepisach. Z kolei w art. 17 unormowano obowiązki użytkowników w ten sposób, że zobowiązano państwa członkowskie do przyjęcia przepisów zapewniających, aby użytkownicy przekazywali organizacji zbiorowego zarządzania w uzgodnionym lub wcześniej ustalonym czasie i w uzgodnionym lub wcześniej ustalonym formacie będące w ich dyspozycji stosowne informacje na temat wykorzystania praw, które organizacje zbiorowego zarządzania reprezentują, niezbędne do pobrania przychodów z praw oraz podziału i wypłaty podmiotom uprawnionym należnych im kwot. W przepisie tym wskazano też, że decydując o formacie przekazywania tych informacji, organizacje zbiorowego zarządzania i użytkownicy uwzględniają w możliwie największym stopniu dobrowolne standardy branżowe.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należy, że dla skuteczności zarzutu naruszenia wymienionego przepisu konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu, określenie, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, względnie stwierdzenie, iż sąd pierwszej instancji rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Skarżąca w apelacji nie wskazała jakie kryteria oceny i których dowodów naruszył Sąd I instancji ani też jakie zasady logicznego rozumowania czy zasady doświadczenia życiowego zostały naruszone przez Sąd Okręgowy. Uzasadniając ten zarzut skarżąca ograniczyła się do

przytoczenia części zeznań świadka P. P. (1) co z punktu widzenia art. 233§1 kpc nie jest wystarczające do przyjęcia, że pozwana uczyniła zadość wymogom wynikającym z tego przepisu. Zarzut naruszenia art. 233§1 kpc okazał się zatem nieuzasadniony.

Na taką samą ocenę zasługuje zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. oceniając trafność tego zarzutu przypomnieć należy, że stosownie do unormowania zawartego w art. 328§2 kpc, sprzed zmiany dokonanej ustawą z 4 lipca 2019r (Dz. U. 2019 poz.1469) uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Jak się powszechnie przyjmuje sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia z natury rzeczy nie ma wpływu na wynik sprawy bowiem uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Jednakże w wypadku gdy sąd odwoławczy nie jest w stanie dokonać oceny toku wyводу, który doprowadził sąd pierwszej instancji do wydania orzeczenia lub w zakresie zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego w związku z czym zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli instancyjnej naruszenie wymienionego przepisu musi prowadzić do uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Taka sytuacja nie występuje w sprawie niniejszej bowiem zaskarżony wyrok niewątpliwie poddaje się kontroli instancyjnej.

Z oczywistych przyczyn nieuzasadniony jest również zarzut naruszenia art. 325 kpc. Zaskarżony wyrok zawiera wszystkie wymienione w tym przepisie elementy, a zarzut naruszenia tego przepisu w sposób sformułowany w apelacji jest całkowicie nietrafny bowiem wymieniony przepis nie mógłby być naruszony w ten sposób.

Częściowo uzasadniony okazał się jedynie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia art. 48 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi. Zgodzić się należy z pozwaną, że w sytuacji gdy nie ma ona obowiązku przechowywania dokumentów ponad 5 lat to nie ma też obowiązku podawania informacji o koncentratkach, które odbyły się wcześniej niż 5 lat od doręczenia jej odpisu pozwu, co dotyczy koncertu (...) z 12 października 2013 roku. Niewątpliwie też pozwana nie ma obowiązku podawać informacji o koncertach, które się nie odbyły o czym zeznał świadek P. P. (1), a to 14 kwietnia 2015 roku – (...) oraz 15 kwietnia 2015 roku – (...)

W tym zakresie zaskarżony wyrok należało zmienić, w pozostałej części apelacja ulegała oddaleniu jako nieuzasadniona (art.385 k.p.c.).

W sytuacji gdy powód tylko nieznacznie uległ ze zwoją obroną w postępowaniu apelacyjnym pozwana powinna zwrócić mu całe koszty (art. 100 zd. 2 kpc).

SSO del. Aleksandra Korusiewicz SSA Mieczysław Brzdąk SSA Lucyna Morys-Magiera